

அழகிய பெரியவர்

சூரியன் பொழியும் தூரத்து வானம் வரைக்கும் வெள்ளை வெள்ளையாய் குத்துக்கற்களும், சரளைக் கற்களுமாக நிரவி, நட்சத்திரங்களுடன் சிவந்த வானமாக அந்தச் செம்மண் பிரதேசம் இருந்தது. எங்கோ ஒன்றாய் தோழமையற்றுத் தனித்து தவிப்புடனிருந்தன பனை மரங்கள்.

சாலம்மாளுக்கு கானல் மருட்டியது. அவளின் மோட்டாங்காட்டின் வடக்காலே எழும்பிச் சரிந்திருக்கும் சிறு குன்றின் பாறைக் கூட்டங்களுக்கிடையிலே, நீர் வற்றிக் கிடக்கும் குட்டையை நோக்கி, தலையில் குடத்துடன் போய்க்கொண்டிருந்தாள் அவள். கூப்பாடுடன் விருட்டென்று அவளைக் கடந்த பறவையொன்றின் திசையிலே அலையலையாய் எழுந்து ஆடும் கருஞ் சவாலைக் கூட்டம்போல தூரத்தில் ஊசிமலை அவளுக்குத் தென்பட்டது.

வயோதிகத்தின் நியதிகளைத் தட்டாமல் ஏற்றிருந்த சாலம்மாளின் தேகம், ஒரு யுகத்தின் நகர்வுபோல இயங்கியது. முந்தானையைச் சுருட்டித் தலைச்சும்மாடாகவும், முக்காடாகவும் மாற்றிக் கொண்டு பெருமூச்சுகளுடனும் தனக்குத் தானே பேசியபடியும் போய்க்கொண்டிருந்தாள் அவள். இரண்டு மூன்று குடங்கள் சுமந்து வந்ததற்குள் களைத்து ஒரு மரத்தடியில் ஓய்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

வெப்பக் காற்று மாந்தளிர்களில் பட்டுத் தணிந்து வீசியது. கருகும் தளிர்களின் வாசம்போல மாம்பூக்களின் வாசம் மெல்லக் காற்றிலே பரவி அடங்கியது. அவளைப் போலவே பக்கத்துத் துண்டுகளிலும் சிலர் மாஞ்செடிகள் வைத்திருந்தனர். சிலர் அப்படியே தரிசாகவிட்டு வைத்திருந்தனர்.

ஒரு நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருக்கும் அப்போது சாலம்மாளுக்கு நல்ல புத்தி இருந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். அந்த ஊரிலும், சுத்துப்பட்டிலும்

இருக்கிற வானம்பாதிக்கு பூயி கொண்டு வந்து விவசாயிகள் சிலருக்கு, இரேககாரர்கள் இல்லவசமாகவே மாங்கன்றுகளைத் தருவதாகக் கிணவியாட்டிகள் உடனே முந்திக்கொண்டு பள் சாலம்மாள் அவர்களுக்கு நிகழ்க கையளவு நிலத்துக்கு அவர்கள் கொடுத்த சில செடி களை போதுமானதாக இருத்தன. சிலருக்கு மாஞ்செடிகள் எல்லா முயிற்சி மங்களாகவும், நீலம் வலைகளாகவே இருந்துவிட்ட தால் சாலம்மாளின் மனக் பிடி கனில்களை மேல ஆலத்துர் அச்சாங்குப் பண்ணை வளம் போய் காதிர், பித்தூர், பங்கனப்பள்ளி, மல்கோவா என்று வலைக்கொன்றாகவும், சிலவற்றை வாங்கி வந்து வைத்தான். செடிகளின் ஓட்டு பிரிந்துவிட்டால் தெய் புகளை கவனமாக உடைத்து, பச்சைப்பிள்ளைகளை கையாள்வது போல நுட்டு குளம் குட்டை என்று விடாமல் அலைந்து நீர் ஊற்றினால் சாலம்மாள் புதிய இடத்தில் பொருந்தாமல் இருப்பவர்களைப் போல இருந்த செடிகள் பச்சை பிடித்ததும் தான் அவளுக்கு உயிரே வந்தது. மாஞ்செடிகள் என்றாலே சாலம்மாளுக்கு உயிர்தான். கையில் கிடைப்பதை யெல்லாம் கொண்டு வந்து வைத்து அவள் வீட்டை நந்தவனமாக கியிருந்தான். கொத்திக் கொண்டும், நீர் வார்த்துக் கொண்டும், சருகுகளை அள்ளிக்கொண்டும் இருப்பது தான் அவள் வேலை. பூத்துக் குலுங்கும் அவள் தோட்டத்துப் பூக்கள், ஊர்ப்பெண்டுகளின் தலைகளிலெல்லாம் சிரிக்கும். அவள் தோட்டத்துக் காய்களிகளுக்கே தனி ருசிதான் என்று சொல்வார்கள்.

“மரம், மரமின்னு பைத்தியமா கீறாளே! காட்டுலேர்ந்து எறங்கிவந்துட்டாளா!”

“புள்ளைங்க, திக்குதெச இல்லாததுக்கு எதுமேலியாவது ஆச இருக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் இப்பிடியா?”

“நம்ம வேலூர் பக்கமா யாரோ ஒருத்தரு வீட்டு மரங்களுக்கு பத்திரிகை அடிச்சி கல்யாணம் செஞ்சிவெச்சாராமே. அப்பிடி இவளும் செயவாளோ எனுமோ?” ஊரார் பேசிக்கொள்வதும் உண்டு.

சாலம்மாளின் மரப்பிரியத்தை எவராலும் புலங்காண முடிந்ததில்லை. ஊரிலிருக்கும் அத்தனை மரங்களும் அவளுக்குத் தாய்மடிதான். நினமும் ஒன்றின் நிழலிலாவது செத்த நேரம் ஒக்காந்து மனக்குறைகளைத் தானே புலம்பியபடி இருப்பது வாடிக்கையாயிருந்தது சாலம்மாளுக்கு.

காற்றும் மழையுமாக இயற்கை ஒருமுறை சாடிவிட்டுப் போய்விட்ட போது வானத்தைப் பார்த்து நெட்டி முறிப்பதும், மழையைச் சபிப்பதுமாக இருந்தாள் சாலம்மாள். கொய்யாவின் இளங்கிளையையும், முருங்கையையும் பேய்க்காற்று பதம் பார்த்துவிட்டுச் சென்றிருந்தது. முறிந்த கிளைகளைச் சேர்த்து செம்மண் துணி சுற்றிவிட்டாள் சாலம்மாள். சிரித்துவிட்டுப் போனவர்களையெல்லாம் சட்டை செய்யவில்லை அவள். இப்படித்தான் போன மாதம் கிராம அபிவிருத்தித் திட்டம் ஒன்று அவர்கள் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஊர் முச்சையருகே கிளை விரித்திருந்த அரசமரத்தையும், ஊர் எல்லையிலிருக்கும் நாகமரத்தையும் படிப்பகம் கட்டவும், நீரேற்று அறை, தொலைக்காட்சிப் பெட்டி அறை கட்டவும் வெட்டிவிடுவது என்று

சாலம்மாள் தனது சாலம்மாள் கருத்து...
நாடுவாசியாகிய...
அவ்வாறு...
அவ்வாறு...

நாடுவாசியாகிய...
அவ்வாறு...

நாடுவாசியாகிய...
அவ்வாறு...

நாடுவாசியாகிய...
அவ்வாறு...

கத்திகளும், வாள்களும் கீழே விழுந்துவிட்டன...
வெட்டுவதில்லை என்று பதில் பெற்றவுடன்...
மரங்களையும் காப்பாற்றின அன்றெல்லாம்...
அரசமரத்தடியிலேயேதான் கிடந்தான்...
பிள்ளையில்லாததால் புருஷன் துரத்திவிட்ட...
தங்கிவிட்டவள். நாதி என்றிருந்த ஒரே அண்ணனும்...
என்று ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டான்...
சிமட்டு நிலம் அவள பாடு என்றாகிவிட்டது...
அந்த சிமட்டு நிலத்தில் வலு இருக்குமவரை...
அல்லாடி வந்தான்...
சாலம்மாள். நேற்றுதான் நடமாதிர் இருக்கிற...
வளரத்துவிட்டன...
காப்புக்தவிட இன்னும் கொஞ்சம் போகட்டுமென...
கானலின் ஊடாக கழன்ற அவள் பாலை கிழக்காக...
நிலைத்ததித டிவித்தது அங்கிருந்த கானலும்...
பெயர்ந்து அவள மனதுக்குள் வந்து...
கண்கள் மடை நிறந்துகொண்டன.

கேடக நாடியில்லை என்பதால் ஊரிலே...
இளக்காரந்தான். நடுத்தெரு இடைச்சி...
மச்சின்னமார்களுக்கும் ரொம்பவுமே...
பொறுக்கிக்கொண்டு தன நிலத்தின் வழியே...
பித்தது கசகசப்பதைப் பார்த்துவிட்டான்...
என்று பதைபதைத்து திட்டித்தீர்த்துவிட்டான்...
வைத்து கொஞ்ச காலம்தான் ஆகியிருந்தது...
நிலத்ததுக்குப் போனபோது பாதி...
சாய்க்கப்பட்டது...
போல வலித்தது வலித்தது அவளுக்கு...
விழந்த தகவல்...
சாலம்மாள்...

கனம் அங்குசுபுலிக்கு திருத்த வந்தது "சின்னதுக்குத்தான் சின்னங்
கொண்டையதுறை மாதிர் ஆய்செய்சே அய்யோ எப்ப கொறையே. வேர்
சொல்லிலும் ஏண்டி இப்படி செய்யறன்னதுக்கேவா இப்படி பன்னிர்ப்பது"
ஒரு சாங்குகிமிர் எஞ் செயங்க மேலியா காட்டறது" ஊர்ப் பஞ்
சாயத்துக்குப் பிராது கொடுத்துவிட்டு அன்று முழுவதும் இழவு வீட்டுக்காரி
மாதிர் திருத்தான் சாலமமான். "மரங்களுக்குப் போய் இப்படி
மாடிக்கிறானே" என்று சொல்லிக் கொண்டனர் ஊரார். பொழுது அமா
கடிய பஞ்சாயத்தில் வெட்டியது யார் எனத் தெரியாமல் பேச முடியாது
என்று தீர்ப்பு வந்தது. இவரிவர்கள் தான் வெட்டியிருப்பார்கள்.
காட்டிமயான். அரக்கி அரக்கி நடந்திருக்கும் காலடித் தடங்கள்
ரங்கமணியினுடையதுதான் என்று சாலமமான் சொன்னதை யாரும்
எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

அவுக்கென்றாகிவிட்டது சாலமமானுக்கு. மனசு ஆறாமல் மறுநாள்
சாலம்பரமே மாஞ்செடிகள் தந்த இயேசுக்கார அய்யா வீட்டுக்குப் போய்
ஒப்பாரி வைத்தான் சாலமமான்.

"நீ இப்படி அழவேண்டியதே இல்ல. வேற செடிகளுக்கு ஏற்பாடு
பண்ணுவேன்" என்றதும் வேகமாய்த் தலையசைத்தான் சாலமமான்.

வெட்டினவங்களுக்கு நீ தண்டென வாங்கித் தானும் சாம். பாதி
புள்ளைங்க களுத்த அறுத்துப்பட்டாங்களே"

"சரி. நீ போயி போலீசல சொல்லு. நான் பின்னாடியே வரேன்"

இயேசுக்கார அய்யா சொன்னதும் காவல் நிலையம் போய்விட்டான்
சாலமமான்

"மரம் வெட்டின கேசெல்லாம் இங்க எடுத்துக்கறதில்ல பாட்டி" என்ற
பதிலெல்லாம் அவளை அசாச் செய்யவில்லை. பகலுக்கும் காவல் நிலைய
வாறலிலேயே ஏறக்குச் சிந்திக் கொண்டிருந்தான் அவள்.

"சரி உனனெ அடிச்சப்புட்டு. மாததெ வெட்டிப்பட்டாங்கன்னு ஒரு
மனு எழுதினு வா"

மனு கொடுத்தபிறகு காவல் நிலையத்துக்கும், இயேசுக்கார அய்யா
வீட்டுக்கும் என நடந்தபடியே இருந்தான். வழக்கு பதிவாகி முதல் சம்மன்
வந்த போதுதான் அவளுக்கு மனது ஆறியது. "என்னாதான் காலங்கண்டுக்
கெடந்தாலும் நியாயஞ் செய்துப் போகுமா? இருங்கடி இருங்க. துன்னத்
துடிக்க எஞ்செடிகளெ வெட்டுனதுக்கு இன்னிக்கு திருக்குது உங்களுக்கு"

சம்மன் வந்த நாளெல்லாம் கோர்ட்டு வாசலில் தவம் கிடந்தாள்.
ஆனால் அவள் நினைத்தபடியெல்லாம் எதுவுமே நடக்காமல் அவளுக்கு
ஏமாற்றமாய்ப் போனது.

ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குள்ளாகவே, "தப்பு தப்புத்தானனு சொல்லிப்புட
இந்த மனுசங்களுக்கு இத்தினி தயக்கமா?" என புலம்பிக் கொண்டு
அண்ணன் மகன் தம்பிபுரை வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான் சாலமமான்

அவள் அண்ணன் போனபிறகு அவளுக்கென்று இருந்த ஒரே ஆதரவு தம்பிதுரைதான். அவன் தூரத்தில் இருந்தாலும் மாதத்துக்கு ஒருகால் பஸ் பிடித்துப் போய் பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுவான் அவள். அவளின் எக்ஸா பிளனைகளையும் மார்மேல்போட்டு சாலம்மாள் தான் வளர்த்துவிட்டாள். அதிலும் சின்னவள் சிவப்பி என்றால் சாலம்மாளுக்கு கொள்ளை ஆசை. தம்பிதுரை அரசாங்க வழக்கறிஞரைப் போய்ப் பார்க்கச் சொன்னான். மறுநாளே விசாரித்துக் கொண்டு வழக்கறிஞரிடம் போய்ச் சேர்ந்தவள், ஒப்பாரியும், முறையிடலுமாக நெளியவைத்ததுவிட்டாள் அவரை.

“எம்பாட்டி, தேக்கு மரத்தெ வெட்டிட்டாப்பில ஏன் அழற? மரந்தானெ பாக்கலாம் வுடு”

“அய்யா அதுங்க மரம் இல்லய்யா, என் வயித்துல பொறந்த பொறப்புங்க மாதிரி, அந்தக் கொலகாரப் பாவிகளுக்கு நீதான் தீர்ப்புச் சொல்லணும்”

வாய்தாவுக்கு வாய்தா சாலம்மாளின் ஒப்பாரி அதிகமாகிக் கொண்டே போனது. இனிமேல் அலுவலகம் பக்கம் வந்தால் கேசை தோற்கடித்துவிடுவேன் என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார் வழக்கறிஞர்.

பிராது கொடுத்து மறுநாளே ரங்கமணியின் கூட்டாளிகளுக்கு தண்டனை கிடைத்துவிடும் என்று நினைத்தவளுக்கு இன்னும் எதுவுமே நடக்காதது அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. நடையாய் நடந்து யார் யாரையோ பார்த்துவிட்டாள். எத்தனையோ வாய்தாக்களுக்கும் போய்விட்டாள். வேறு செடிகளுக்காக இயேசுக்கார அய்யாவை பலமுறை சென்று பார்த்ததிலும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. சாலம்மாள் ஓய்ந்துவிட்டாள்.

செங்கம்புதரிலிருந்து காடை ஒன்று ‘புர்’ என பறந்து போனதும் தான் சாலம்மாளுக்கு நினைவு திரும்பியது. வெயில் உச்சிக்கு ஏறியிருந்தது. காற்றில் சலசலக்கும் மாஞ்செடிகளைப் பார்த்தபோது அவளுக்கு ஆயாசமெல்லாம் மறைந்துபோனது. மிச்சமிருக்கும் மரங்களைப் பராமரிப்பதும், தண்ணீர் விடுவதும், நெட்டி முறிப்பதும், அவைகளுடன் பேசுவதுமாக இத்தனை நாட்களைக் கழித்துவிட்டாள். வயல் வரப்புகளிலும், தண்ணீர் தொரவுகளிலும் ரங்கமணியைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி நேர்ந்துவிடும்போதெல்லாம் அவளின் ஏளனச் சிரிப்பில் சருகுகள் மிதிபடுவதுபேரல் ஆகிவிடும் சாலம்மாளுக்கு. அதைத் தவிர்க்கவும் இந்த மோட்டாங்காடே கதியென்றும் ஆகிவிட்டது அவளுக்கு. அடுத்த வருடம் மகசூலுக்கு விடும்படி மரங்கள் ஆகிவிட்டிருப்பது சாலம்மாளுக்கு சந்தோஷத்தைத் தந்தது. நாளைக்குத்தான் கடைசி வாய்தா. தீர்ப்பு வந்துவிடும் என்று வக்கீல் சொன்னதும் ஞாபகத்துக்கு வந்து மேலும் சந்தோஷம் தந்தது. முந்தானையால் முக்தாடு போட்டுக்கொண்டு குடத்தைத் தூக்கியபடி, வீட்டுக்குப் போகும் சரிவில் இறங்கினாள் சாலம்மாள்.

கோர்ட்டு வாசலில் பூவெடுத்துக் குலுங்கும் மாமாத்தின் கீழே சாலம்மாள் உட்கார்ந்திருந்தாள். வெய்யில், குட்டிகளைக் கவ்வும் பூனையென பாரித்திருந்தது. சாலம்மாளின் தேகக் கூட்டினுள் இருந்த

இதயம் சிறு பிராயத்துப் பிள்ளையென ஓடியாடிக்கொண்டிருந்தது. மாமரத்தின் குதியாட்டத்தைக் கண்டதும் அடியயிற்றில் நீர்கழித்துப் புளவது போல அவளுள் பொருமல் எழுந்தது. அந்த மரத்தை அவள் கைகள் வாஞ்சையுடன் தடவி நெகிழ்ந்தன. கண்களில் நீர் ஊற்றெடுத்தது சொட்டிவிட்ட திரண்டு தயங்கியது.

கோட்டைக் கூட்டம், மனிதர்களின் புழக்கத்துடன் களை கட்டியிருந்தது. வக்கீல்களும், காவலர்களும், மக்களும் ஓடியாடிக்கொண்டிருந்தனர். ரங்கமணியும் அவள் மச்சினன்மார்களும் தூரத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும் இருந்ததை சாலம்மாள் பார்த்தாள். அவர்கள் பேச்சிசிரிப்பது தன்னைப்பற்றித்தான் என நினைத்துக்கொண்டாள் சாலம்மாள். கோபம் அவளின் வறண்ட திரேகத்துள் பரவியது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். தன்னுடைய நடுவயது முதல் இந்த நாள் வரையிலாக கோர்ட்டு வாசலிலேயே தவம் கிடந்துவிட்டது போல் எண்ணி மலைத்துக் கொண்டாள். சாலம்மாளுக்கு என்று வானத்திலிருந்து கூப்பிடும் குரல் போல டவாலியின் அழைப்பு அப்போது கேட்டது. உள்ளே ஓடினாள் சாலம்மாள். நீதிபதி பேசினார். "மரங்களை, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் தான் வெட்டினார்கள் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. அவை புதிதாக நடப்பட்டிருந்த மாஞ்செடிகள் என்பதனால் வோ பிடிக்காமலும் செத்திருக்கலாம்".

அதைக் கேட்டதும் சாலம்மாள்ிடம் பேச்சில்லை. அவளின் குரல்வளை உள்ளிழுத்து கேவலின் அவல ஒலி கேட்டது.

"அதுங்க செடிங்க இல்லய்யா. எம்புள்ளைங்க. இந்த கொட்டி நம்பியிருந்தது அதுங்களைத்தான்யா"

பைத்தியமாய் பிதற்றியபடி கோர்ட்டு வாசல் மாமரத்தின் அடியிலேயே இருந்தாள் அவமானமும், கோபமும், துக்கமுமாக இருந்தது அவளுக்கு. அந்தச் செடிகளுக்காக எத்தனை நடை, எத்தனை படியேறல், எத்தனை டிரைவிடல் வயிறு பற்றிக் கொண்டது.

ஒருபாவமும் அந்நயாத பாலகனுங்க. என்ன பண்ணுச்சிங்க அதுங்களெ வெட்டி அதுங்களுக்கு வாயிருந்தா என்னா பேசியிருக்குங்க. வீட்டுக்கு வந்தும் கூட சோறு பொங்காமல் நடுராத்திரி வரை ஒப்பாரி வைத்து சன்னமாகப் பாடி அழுகுகொண்டிருந்தாள்.

காலையில் எழுந்த கையோடு அடுக்களைப் பாணைகளைத் தூர எடுத்து வைத்துவிட்டு பிரியனைகளை நகர்த்தினாள் அடியில் புதைந்திருக்கும் உண்டியல்களைத் தோண்டி எடுத்தாள் ஐந்து உண்டியல்களும் நீரமயியும் நீரமயாமலும் இருந்தது எல்லாவற்றையும் போட்டு உடைத்து காக்களைச் சேர்த்தாள் சாலம்மாள் மூடையாக முந்தானையில் முடிந்துகொண்டபோது மாரத்தினால் அவள் உடலை சீழ்நோக்கி குஞ்சியது நேராய் பக்கத்து ஊர்ப் பண்ணைக்கூட, விறுவ்வென்று நடுந்தாள மாங்கனறுகளுக்கு சொல்லிவிட்டு தன் நிலத்திற்குத் திரும்பினாள்

வெய்யின் கள்ளென்று உரைப்பதற்குள் பத்துப் பதினைந்து குழிகளை

தோகப்ப: எஸ்.ராஜ்

தோண்டிவிட்டாள் அவள். மண் ஆவியடித்து வாசம் கிளம்பி
 திடீரென சாலம்மாளுக்கு பேத்தி சிவப்பியின் ஞாபகம் வந்தது. அவள்
 வருசமும் கோடை விடுமுறையில் சிவப்பி சாலம்மாவுடன் வந்து
 போவாள். ஃலி நாழி என்று வருசமெல்லாம் சேர்த்த பணத்தினை
 போகும்போது, துணிமணி என்று ஆனதை செய்து அனுப்பி
 சாலம்மாள். இந்த வருசம் உண்டியல்களை உடைத்து மாஞ்செட்டி
 சொல்லிவிட்டது சாலம்மாளுக்கு மனம் பாரமாய் இருந்தது.

“ராசாத்தி புள்ளெ வந்து ஏமாறுமே”

ஆற்றாமையோடு தோப்பைப் பார்த்தாள் சாலம்மாள். சிலுசிலு
 காற்றுக்கு துளிர்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

“போட்டும், இந்த ஒரு வருசம். பொறகால எம்புள்ளிங்க நீ
 பாத்துக்க மாட்டிங்களா ராசாத்தியெ”

மாமரங்கள் காற்றுக்கு மேலும் குலுங்கின. அவள் பேச்சை கேட்ட
 குழிந்து கொண்டிருந்தது மண்.

“தமிழ் சார்... அந்த அற்புத மரிக்கு டி.சி கொடுத்து அனுப்பிடலாம்னு யோசிக்கறேன்.” என்றார் எச்.எம்.

“அந்த அற்புத மரி?” என்றேன் நான்.

“இந்த ஸ்கூல்ல தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றெட்டு அற்புத மரி இருக்காளா ஓய்? எந்த அற்புத மரிங்கறீர்? அதான் அந்த பத்தாம் வகுப்பு அற்புத மரிங்காணும்.”

தினத்தாளை மடித்து வைத்து விட்டு, அந்த அற்புத மரியின் முகத்தை மனசுக்கு கொண்டுவர முயற்சித்தேன். வந்துவிட்டாள். எப்போதும் கயிங்கம் மெல்லுகிற, அப்படி மெல்லுவதன் மூலமாக இந்தப் பள்ளிக்கூடம், அதன் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், மாணவிகள், சட்டதிட்டங்கள், ஒழுங்கு விதிகள் எல்லாவற்றையும் அலட்சியப்படுத்துகிற, நான் உங்களையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே நினைக்கிறதில்லை. நீங்களெல்லாம் எனக்கு ப்பூ...’ என்கிற முகபாவமும் திமிர்த்தனமும் கொண்ட ஒரு சண்டைக்கார மாணவி என் நினைவுக்கு வந்தாள். எனக்கும் அவள் மாணவி தான்.

“என்னத்துக்கு சார் டி.சி?”

“என்னத்துக்கா? நீர் இந்த உலகத்தில்தான் இருக்கிறீரா? அவள் உம்ம ஸ்டூடண்ட்தானெங்காணும்?”

“ஆமாம். அப்பப்போ இஷ்டப்பட்டால், ஏதோ எனக்கு தயவு பண்ணுகிற மாதிரி கிளாசுக்கு வரும். போகும்.”

“உம். நீரே சொல்கிறீர் பாரும்.” என்று சொல்லிவிட்டு இரண்டாள் சோந்து தூக்க வேண்டிய வருகைப் பதிவு ரிஜிஸ்டரையும், இன்னும் இரண்டு மூன்று ஃபைலையும் தூக்கி என முன போட்டார்.

“பாரும் நீரே பாரும் போன ஆறு மாத காலத்திலே

எண்ணிப் பன்னிரண்டே நாள் தான் ஸ்கூலுக்கு வந்திருக்கிறாள். வீட்டுக்கும் மாசம் ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டுக் கொண்டதான் இருக்கேன். ஒரு பூச்சி, புழு இப்படி எட்டிப் பார்த்து, அந்த கடுதாசிபோட்ட கம்மனாட்டி யாருன்னு கேட்டுச்சா? ஊகம். சர்தான் போடா நீயுமாச்சு உன் கடுதாசியுமாச்சுன்னு இருக்கா அவள். சரி ஏதாச்சும் மெடிக்கல் சர்டிபிகேட் கேட்டு வாங்கிச்சேர்த்துக்கலாம்னா, வந்தால்ல தேவலாம். நம்ம டி.இ.ஓ மர்திரியில்ல ஸ்கூலுக்கு இஷ்டப்பட்டால் வருகிறாள். வந்தாலும் ஸ்டூடெண்ட் மாதிரியா வர்றாள்? சே... சே... சே... என் வாயாலே அத எப்படிச் சொல்றது? ஒரு பிரஞ்சு சைக்கிள்னே, கன்னுக்குட்டி மேலே உட்கார்ந்து வர்ற மாதிரி பாண்ட் போட்டுக் கொண்டு வர்றாள். பாண்டுங்காணும்... பாண்ட்! என்ன மாதிரி பாண்ட்டுங்கறீர்? அப்படியே 'சிக்'குன்னு பிடிச்சிக்கிட்டு, போட்டோவுக்கு சட்டம் போட்ட மாதிரி, அதது பட்டட்டுன்னு தெறிச்சுடுமோன்னு நமக்கெல்லாம் பீதியை ஏற்படுத்தற மாதிரி டிரஸ் பண்ணிட்டு வர்றாள். சட்டை போடறானே, மேலே என்னத்துகுங்காணும் இரண்டு பட்டனை அவுத்துவிட்டுட்டு வர்றது? அது மேலே சியான்பாம்பு மாதிரி ஒரு செயின். காத்தாடி வால் மாதிரி அது அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் வளைஞ்சு வளைஞ்சு ஆடறது. கூட இத்தினி பசங்க படிக்கறாங்களேன்னு கொஞ்சமாச்சும் உடம்பிலே வெக்கம் வேணாம்? இந்த இழுவெடுத்த ஸ்கூல்லே ஒரு யூனிபார்ட், ஒரு ஒழுங்கு, ஒரு மண்ணாங்கட்டி, ஒரு தெருப்புழுதி ஒன்றும் கிடையாது. எனக்கு தெரியுங்காணும்... நீர் அதையெல்லாம் ரசிச்சிருப்பீர்!"

"சார்..."

"ஓய் சும்மா இருங்காணும். நாப்பது வருஷம் இதுல குப்பை கொட்டியாச்சு. ஐ நோ ஹ்யூமன் சைக்காலஜி மிஸ்டல் டமிள்! தமிழ்சார், எனக்கு மனத்தத்துவம் தெரியும்பா. உமக்கு என்ன வயசு?"

"இருபத்தொன்பது சார்!"

"என் சர்வீஸே நாற்பது வருஷம்."

"பாண்ட், சண்டை போடக்கூடாதுன்னு விதி ஒன்னும் நம்ம ஸ்கூல்ல இல்லையே சார்."

"அதுக்காக, அவுத்துப் போட்டுட்டும் போகலாம்பு விதி இருக்கா என்ன? வயசு பதினெட்டு ஆகுதுங்காணும் அவளுக்கு! கோட்டடிச்சு கோட்டடிச்சு இப்பத்தான் டென்த்துக்கு வந்திருக்கிறாள். எங்க காலத்துல பதினெட்டு வயசுல இடுப்பிலே ஒண்ணு, தோள்லே ஒண்ணு இருக்கும். போதாக்குறைக்கு மாங்காயைக் கடிச்சிட்டு இருப்பானாக. போனவாட்டி. அதான் போன மாசத்திலே ஒரு நாள் போனாப் போவுதுன்னு நம்ம மேலே இரக்கப்பட்டு ஸ்கூலுக்கு வந்தானே அப்போ, அவள் ஒரு நாள்லே, ஆயி மணி நேரத்துக்குள்ளாரே... ஹார்ட்லி ஸிக்ஸ் அவர்ஸ் சார்! என்ன என்ன பண்ணி இருக்காள் தெரியுமா? யாரோ நாலு தடிக்கழுதைகளே..."

நீங்களளாம் ரொம்ப கௌரவமா சொல்லிப்பேளே! பிரண்ட்ஸ் அப்படினா நாலு தடிக்கமுதைங்களோட ஸ்கூல் வாசல்லே சிரிச்சு பேசுட்டு இருந்திருக்காள். நம்ம ஹிஸ்டரி மகாதேவன் இருக்கே... அது ஒரு அசடு. நம்ம ஸ்கூல் வாசல்லே, நம்ம ஸ்டூடண்ட் இப்படி மிஸ்பிஹேவ் பண்ணறாளேன்னு அவகிட்ட போய் 'இப்படி எல்லாம் பண்ணக்கூடாது அறபுத மரி, உள்ள வா' ன்னு கூப்பிட்டு இருக்கான். அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?"

"சொல்லுங்க சார்"

"உங்களுக்கு பொறாமையா இருக்கா சார்ன்னு கேட்டுட்டாள், அந்தப்பசங்க முன்னால வெச்சு. மனுஷன் கண்ணாலே ஜலம் விட்டுட்டு என்கிட்டே சொல்லி அழுதார். இந்த ஸ்கூல் காம்பசுக்குள்ளே நடக்கிறதுக்குதான் நீங்க பொறுப்பு. வெளியிலே நடக்கிற விவகாரத்துக்கெல்லாம் நீங்க என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது சார்னு மூஞ்சியிலே அடிச்ச மாதிரி சொல்றாள். யாருகிட்டே? இந்த நரசிம்மன்கிட்டே."

எச்.எம்.முக்கு முகம் சிவந்து மூக்கு விடைத்தது.

"இந்த அநியாயம் இத்தோடு போகவே. சாயங்காலம், பி.டி. மாஸ்டர்கிட்டே சண்டை போட்டுக்கொண்டாள். அவன் இப்படிப் பண்ணப்படாது, இப்படி வளையணும், இந்த மாதிரி கையை வச்சுக்கணும்னு அவளைத் தொட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கான். தொட்டவன், எசகுபிசகா எங்கேயோ தொட்டுட்டான் போலிருக்கு. இவ என்ன கேட்டிருக்கா தெரியுமா?"

"என்னைத் தொட்டுப் பேசாதீங்களனு சொல்லியிருப்பாள்."

"மனுஷ ஜாதின்னா அப்படித்தானே சொல்லியிருக்கணும்? இவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?"

எச்.எம். தலையைக் கையில் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் முகம் வோத்து விட்டிருந்தது.

"சார்... உங்க பொண்டாட்டியோட நீங்க படுக்கறது இல்லையானு கேட்டுவிட்டாள். பாவம்! நம்ம பி.டி. பத்மநாபன் லீவு போட்டு விட்டு போய்விட்டான். முடியாதுப்பா முடியாது. நானும் நாலு பெத்தவன். இந்த ராட்சஸ ஜென்மங்களையெல்லாம் வச்சிக்கிட்டு, இரத்தக் கொதிப்பை வாங்கிக்கிட்டு அல்லாட முடியாதுப்பா. அந்தக் கழுதையைத் தொலைச்சுத் தலைமுழுகிட வேண்டியதுதான்."

"இப்போ போய் டி.சி. கொடுத்தாட்டால், அவள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுத முடியாமல் போயிடும் சார். அவள் வாழ்க்கை வீணாகப் போய்விடும்."

"அந்தக் கழுதைக்கே அதைப் பத்திக் கவலை இல்லை. உமக்கெதுக்கு?"